

Het wolvenjong

Het wolvenjong snoof de winterlucht op en keek om zich heen. Een koude wind joeg door de takken. De sparren stonden overal gebogen, alsof ze wilden ontsnappen aan de genadeloze storm. De wolken hingen laag. De zon zou die dag niet gaan schijnen.

De welp hield zich stil. Hij was bang. Eigenlijk was hij dat al een hele tijd. Hij begreep maar niet wat er allemaal om hem heen gebeurde. Hij was op een nieuwe plek aangekomen. Maar dat kon de welp allemaal niet zoveel schelen. Hij wilde gewoon terug naar waar hij vandaan kwam, naar waar hij ooit thuis was geweest.

Een paar dagen daarvoor was hij samen met zijn familie – zijn vader, moeder en drie broers – gevangen door mensen en in zes verschillende kooien gezet. Hij was de kleinste van de vier jongen en ze hadden hem als laatste te pakken gekregen. Sterker nog, hij was bijna in zijn eentje achtergelaten, omdat de mensen hem eerst over het hoofd hadden gezien.

De zes kooien werden samen in één grote kist gezet. Zo-iets hadden de wolven nooit eerder meegemaakt. Het voelde als een soort hol, maar wel een hol waaruit je niet kon ontsnappen.

Niet lang daarna begon die grote kist, met daarin de kooien, te bewegen. En het leek of er geen einde aan die beweging kwam. Het gehobbel maakte het jong misselijk, waardoor hij af en toe moest braken.

De wolven waren in Alberta in Canada gevangen. Vandaaruit waren ze in een paardentrailer op weg naar het *Yellowstone National Park* in Wyoming. Wyoming is een staat in Amerika. Het was een akelige reis. Het gerammel van de kooien die tegen elkaar stootten, dat ziekmakende heen en weer geschud in de trailer, het duurde allemaal eindeloos.

Naarmate het konvooi zuidelijker trok, voelde het jong dat het om hem heen warmer werd. Dat kwam door de *chinook*. De chinook is een wind die warme lucht aanvoert vanuit het westen.

Toen de trailer daarna nóg zuidelijker reed, richting Montana, werd het juist weer kouder. Af en toe was er onderweg een vreemd gebrul te horen dat eerst dichterbij kwam en daarna weer wegstierf. In de bossen had de welp het geluid van grote vrachtwagens die langsraasden nooit gehoord. Elke keer dat hij het lawaai hoorde, dook hij angstig in elkaar. Hoe dichterbij het kwam, hoe meer hij ineenkromp. Het jong kwam pas weer overeind als het geluid was verdwenen.

Omdat alle wolven apart van elkaar zaten opgesloten, kon de welp zijn ouders en broers niet zien. In het kleine hol waar

hij was geboren was het ook donker geweest, en hij zat daar ook opgesloten, net als nu. Maar daar kon hij zijn familie tenminste voelen. In dit nest niet. Hij kon zijn ouders wel ruiken, maar hij kon zich niet tegen zijn moeder aandrukken of even naar zijn vader happen.

Het jong was moe en had inmiddels honger gekregen. Hij had geprobeerd wat te slapen, maar telkens als hij even was weggesukkeld schrok hij weer wakker. Hij wou dat er een einde aan deze toestand kwam en dat hij terug kon naar het leven dat hij gewend was.

Na een hele tijd kwam er eindelijk een einde aan al dat gehobbel en geslinger. Het jong voelde zich direct beter toen de kooi werd geopend en hij zijn familie weer zag. Dat ze samen waren voelde goed, maar de plek was vreemd. Ze waren er nooit eerder geweest. Het rook er anders, het voelde er anders... alles wás dan ook anders. De struiken, de bomen, het ruige gras onder hun voetzolen op plekken waar het door de sneeuw heen stak. De wolven herkenden niets. Zelfs de wolken waren hier anders. Ze hingen lager en maakten de omgeving kleiner en benauwder.

Het jong was in de war en bang toen hij deze nieuwe wereld in zich opnam. Hij keek naar zijn broers, en ook al waren die groter, ze leken even bang en ongerust als hij. Daarom ging hij dichterbij zijn moeder zitten in de hoop dat die hem op de een of andere manier zou laten weten dat er niets aan de hand was en dat hij niet bang hoefde te zijn. Maar ook al leek zijn moeder minder angstig dan hij, het was wel duidelijk dat dit allemaal ook nieuw was voor haar. Hij zag aan zijn

ouders dat ze allebei behoorlijk onzeker en gestrest waren.

Er gebeurden allemaal dingen waar de welp geen weet van had. Waar hij ook geen weet van kón hebben. Hij wist bijvoorbeeld niet dat hij en zijn familie onderdeel waren van iets wat officieel het *Yellowstone Wolf Reintroduction Project* heette. Een plan waarbij wolven opnieuw zouden worden uitgezet in een groot Amerikaans natuurgebied dat Yellowstone heet. Hij wist ook niet dat er in totaal veertien wolven aan meededen: drie families en een alleenstaand mannetje. Ze waren allemaal gevangen in Canada om daarna in Amerika te worden uitgezet.

Voordat de wolven echt werden vrijgelaten, moesten ze eerst nog een periode wennen achter een hoge omheining. Als de wolven namelijk direct zouden worden losgelaten, was de kans groot dat ze op eigen kracht terug zouden lopen naar Canada, naar huis. Hun instinct zou ze vertellen welke richting ze zouden moeten kiezen. Bovendien konden ze door die tijdelijke opsluiting alvast wat wennen aan hun nieuwe omgeving.

Wat het wolvenjong verder nog niet wist, was dat er al in geen zeventig jaar meer een wolf in Yellowstone had rondgelopen. De laatste wolven waren in 1926 door parkwachters afgeschoten. Dat was in een tijd dat de mens de wolf niet vertrouwde, en ook niet begreep. Daarom wilden ze hem weg hebben. En zo kwam het dat sinds 1926 de wolf uit Yellowstone was verdwenen.

Na een lange tijd zonder wolven beseften de parkbeheer-

ders dat ze een fout hadden gemaakt. De wolf had nooit mogen worden uitgeroeid. Wolven hoorden in dit landschap thuis. Ze liepen er al duizenden jaren rond, lang voordat Yellowstone National Park als natuurreserveaat was opgericht. Dat de mensen ze met opzet allemaal hadden afgeschoten was onvergeeflijk. Daarom vonden de nieuwe bestuurders dat het tijd werd die fout recht te zetten: het herintroductieplan was geboren.

Niet iedereen was blij dat de wolf terug zou keren. Er waren tegenstanders die er alles voor overhadden om van de wolf af te komen. Boeren die in de buurt van Yellowstone woonden waren namelijk bang dat de wolven buiten de grenzen van het park op jacht zouden gaan en daarbij hun vee zouden aanvallen.

Omdat er bedreigd werd de wolven te zullen doden, moesten de parkwachters de dieren tijdens de tien weken achter de omheining goed beschermen. Ze controleerden en patrouilleerden non-stop, bij nacht en ontij, om er zeker van te zijn dat de wolven veilig waren. En dat waren ze.

En er was nóg iets wat het jong niet wist. Het allerbelangrijkste: hij had een naam gekregen. Bij de onderzoekers zou hij bekend komen te staan als Wolf 8. Zijn vader was Wolf 4, zijn moeder Wolf 5 en zijn drie broers Wolf 2, 3 en 6. En omdat ze werden vrijgelaten in de buurt van een riviertje dat Crystal Creek heette, werden ze samen de Crystal Creek-roedel genoemd. (Een wolvenfamilie heet officieel een roedel, en een wolvenjong heet een welp.)

Wolf 8 en zijn broers waren acht maanden oud toen ze verhuisden van Canada naar Yellowstone. Behalve hun leeftijd leken ze verder in niets op elkaar. De broers van Wolf 8 hadden net als hun vader mooie, glanzende, zwarte vachten. En net zoals hun vader waren die drie broers groot en sterk. Een grotere wolf dan zijn vader had 8 nooit gezien. Zelf was 8 een dreumes in vergelijking met zijn broers, ook al waren ze even oud. Zijn vacht was niet zwart maar dof grijs, terwijl die van zijn moeder bijna licht gaf, in alle tinten wit.

Wolf 8 had allang ontdekt wat het betekende om de kleinste uit het nest te zijn. In de eerste weken nadat de welpen waren geboren, was het leuk om met elkaar te stoeien. Maar naarmate de tijd verstreek werden de spelletjes ruwer en harder. De drie broers joegen achter 8 aan en lieten hem alle kanten van het hol zien. Hij had geen schijn van kans. Ze daagden hem uit, gooiden hem op zijn rug, hielden hem tegen de grond en beten hem overal. En reken maar dat wolvenbeten, zelfs die van welpen, pijn doen. Het was altijd drie tegen een, en dat de hele dag door.

Wolf 8 was daarom altijd op zijn hoede. Hij hield zijn broers constant in de gaten om te zien wie wanneer de aanval zou inzetten. En dat gebeurde vaak. Tijdens het eten en zelfs terwijl hij sliep. Alles kon. 8 was niet alleen altijd de klos, hij zag er ook nog eens verfomfaaid uit. Zijn vacht was alles wat die van zijn broers niet was: saai, grijs en dof. 8 probeerde zijn broers dan ook zoveel mogelijk te ontlopen. Niet dat dat lukte, want ze bleven hem opjagen wanneer ze konden. Als ze hem weer eens flink te grazen hadden genomen,

likte zijn moeder hem even over zijn verfomfaaide kop en op de plaatsen waar hij was gebeten. Daar knapte hij dan weer een beetje van op.

De gewenningsperiode ging maar langzaam voorbij. En omdat ze zaten opgesloten, kon de roedel niet op jacht gaan zoals ze dat gewend waren toen ze nog in Canada woonden. Daarom kwamen de biologen twee keer per week langs met karkassen van hert en bizon. Natuurlijk kreeg 8 pas als laatste de kans ervan te eten. Daar zorgden zijn broers wel voor.

Van alle familieleden verlangde 8 het meest naar zijn vrijheid. Hij was het zat steeds dezelfde bomen te zien. Dezelfde sneeuwhopen, die zich hoog hadden opgestapeld tegen het kreupelhout. Altijd maar dezelfde bergtoppen, die hij tussen de bomen door zag maar die nooit dichterbij kwamen. Hij had er schoon genoeg van.

Maar op een dag, tien weken nadat 8 met zijn familie in Yellowstone was aangekomen, kwam er verandering in de dagen. Die ochtend ontdekte de Crystal Creek-roedel namelijk een opening in de omheining van hun verblijf. Zonder dat zij het doorhadden, hadden de biologen het hek opengezet. Het werd tijd dat de roedel zijn eigen weg zou gaan en de nieuwe wereld om zich heen zou leren kennen.

Alleen: de wolven snoven in de buurt van de opening de lucht van mensen op. Die waren daar binnengekomen toen ze vlees kwamen brengen. Vanwege die mensenlucht besloot de roedel hun verblijf nog niet te verlaten. Liever veilig binnen de omheining dan onveilig erbuiten, met al die mensen